

Sygn. akt V U 494/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2013 roku w Białymstoku

sprawy A. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wyrównanie świadczenia

na skutek odwołania A. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 04 kwietnia 2013 roku

Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i stwierdza, że A. N. ma prawo do wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

II. Wniosek o wypłatę odsetek przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B..

sygn. akt V U 494/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2013 r., nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., odmówił uchylenia decyzji z dnia 13 października 2011 r., nr (...) -25E, w części, w jakiej decyzja ta zawiesza A. N. prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. Jako podstawę decyzji powołał przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy

o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 257, poz. 1726

ze zm.) zwanej dalej ustawą o zmianie ustawy o finansach publicznych, w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zwanej dalej ustawą emerytalną. W uzasadnieniu wskazał, że decyzją z dnia 13 października 2011 r. w oparciu o powołane przepisy zawiesił odwołującej prawo do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r. Następnie, na skutek wniosku A. N. z dnia 28 listopada 2012 r. o wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 r., decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. podjął wypłatę świadczenia od dnia 22 listopada 2012 r., tj. od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (K 2/2012) stwierdzającego niezgodność z konstytucją

wymienionych powyżej przepisów zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. Organ rentowy wskazał, że zarówno w wyroku jak i uzasadnieniu, Trybunał Konstytucyjny nie ustalił innej daty utraty mocy obowiązywania wskazanych przepisów i w związku z tym, na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej należało uznać, iż orzeczenie Trybunału wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie. W związku z powyższym wyrok ten nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytury w oparciu o powołane przepisy.

W odwołaniu od decyzji A. N., powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., zakwestionowała rozstrzygnięcie organu rentowego. Podniosła, że we wskazanym orzeczeniu stwierdzono, iż zawieszenie prawa do emerytury z powodu kontynuowania zatrudnienia osobom, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. narusza zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Dodała, że prawo do emerytury nabyła w wymienionym okresie i wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez jej uchylenie i nakazanie organowi rentowemu wypłaty należnego świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., wraz z należnymi odsetkami.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2009 r., nr (...) -1/25/E Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał A. N. prawo do emerytury od dnia 1 marca 2009 r. Wnioskodawczyni pozostawała zatrudniona w (...). Decyzją z dnia 13 października 2011 r. organ rentowy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, wstrzymał wypłatę emerytury, z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Stosownie do treści art. 103a ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2011 r., dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego z tym, że zgodnie z art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2011 r. miały zastosowanie poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Przedstawiony stan prawny powodował, że emerytura w takiej sytuacji jak w niniejszej sprawie podlegała zawieszeniu.

Obecnie, z mocy orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, nie obowiązuje art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw. Oznacza to, że w przypadku osób, którym emeryturę przyznano przed 1 stycznia 2011 r., a które kontynuują zatrudnienie istniejące przed przyznaniem emerytury, nie ma podstaw do zawieszenia emerytury.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. wydanym w sprawie K 2/12 orzekł, że art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyrok ten został opublikowany w Dzienniku Ustaw z 22 listopada 2012 r. (Dz. U. 2012/1285).

W związku z powyższym A. N. w dniu 28 listopada 2012 r. złożyła do organu rentowego wnioski o wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych poczynawszy od 1 października 2011 r., wraz z ustawowymi odsetkami i jednocześnie wniosła o uchylenie decyzji ZUS z dnia 13 października 2011 r. o wstrzymaniu wypłaty emerytury. Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012 r. organ rentowy wznowił postępowanie w sprawie zakończonej ostateczną decyzją z dnia 13 października 2011 r., jako podstawę prawną wskazując art. 149 § 1 k.p.a. w zw. z art. 124 ustawy emerytalnej. Następnie decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. wznowił wypłatę emerytury od 22 listopada 2012 r., i uchylił decyzję z dnia 13 października 2012 r. w części jakiej dotyczy ona zawieszenia wypłaty emerytury od dnia 22 listopada 2012 r., wskazując, że decyzja w sprawie wyrównania emerytury zostanie wydana w terminie późniejszym. W dniu 7 marca 2013 r. A. N. skierowała do organu rentowego wezwanie do wydania decyzji w przedmiocie wypłaty zaległych świadczeń emerytalnych. Decyzją z dnia 4 kwietnia 2013 r. - obecnie zaskarżoną - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił uchylenia decyzji z dnia 13 października 2011 r., w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Bezsporną w sprawie pozostaje okoliczność, że wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury bez konieczności rozwiązywania dotychczasowego stosunku pracy.

W ustawowym terminie, w oparciu o treść art. 145a kpa, wniosła skargę o wznowienie postępowania w związku z treścią w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Kwestią sporną pozostawało zatem określenie skutków prawnych pod względem czasowym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. Zgodnie z poglądem przeważającym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wyrok Trybunału Konstytucyjnego stwierdzający niezgodność przepisu ustawy z Konstytucją jest w zasadzie skuteczny *ex tunc*, tj. od dnia wejścia w życie zakwestionowanego przepisu, chyba że co innego wynika z sentencji wyroku (zob. uchwała z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, wyrok z dnia 9 października 2003 r., I CK 150/02, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 132, wyrok z dnia 29 października 2003 r., III CK 34/02, OSP 2005, nr 4, poz. 54, uchwała z dnia 23 stycznia 2004 r., III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61, postanowienie z dnia 15 kwietnia 2004 r., IV CK 272/03, niepubl., wyrok z dnia 30 września 2004 r., IV CK 20/04, OSNC 2005, nr 9, poz. 161, wyrok z dnia 26 listopada 2004 r., V CK 270/04, niepubl., uchwała z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81, wyrok z dnia 7 października 2005 r., II CK 756/04, "Monitor Prawniczy" 2005, nr 21, s. (...), uchwała z dnia 19 maja 2006 r., III CZP 26/06, OSNC 2007, nr 3, poz. 39, wyrok z dnia 14 września 2006 r., III CSK 102/06, niepubl., uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 99/06, OSNC 2007, nr 6, poz. 79, wyrok z dnia 15 czerwca 2007 r., II CNP 37/07, niepubl., wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 315/07, niepubl., wyrok z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 31/08, OSNC-ZD 2009, nr A, poz. 16, wyrok z dnia 20 maja 2009 r., I CSK 379/08, OSNC 2009, nr 12, poz. 172).

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego, w którym orzeczono niezgodność z Konstytucją przepisu przejściowego, stwierdzającego, że „nowy” przepis ma zastosowanie do stosunków prawnych w całości ukształtowanych na podstawie zdarzeń zaistniałych sprzed wejścia tego przepisu, wywołuje skutek *ex tunc*, co oznacza, że „nowy” przepis nie ma zastosowania

do sytuacji prawnej określonej przepisem, który utracił moc na podstawie orzeczenia Trybunału. W odniesieniu do takiej sytuacji - ze skutkiem wstecznym - „odzyskuje” zatem moc poprzedni stan prawny.

Za takim rozumieniem przemawia sens instytucji wznowienia postępowania. Gdyby nawet przyjmować, że orzeczenie ma skutek *ex nunc*, to jednolicie - także w doktrynie - przyjmuje się, że do sytuacji wznowienia postępowania, orzeczenie Trybunału ma skutek

ex tunc. Jeżeli podstawę wznowienia stanowi oparcie rozstrzygnięcia na akcie normatywnym uznanym następnie przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, rozpatrywanie sprawy powoduje konieczność uwzględnienia innego stanu prawnego w takim zakresie, w jakim wpływa on na orzeczenie wydane w tym postępowaniu.

Wskazany wyrok ma charakter kasatoryjny, tym samym stwierdzenie niekonstytucyjności zakwestionowanego przepisu oznacza jego wyeliminowanie z systemu prawnego. Oceniając skutki wyroku, Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się,

że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo

do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma skutki retroaktywne, a tym samym utrata mocy zakwestionowanych w nim przepisów nastąpiła od daty ich uchwalenia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Wniosek o ustalenie prawa do odsetek został przekazany do rozpoznania organowi rentowemu w trybie art. 477¹⁰ § 2 kpc, zgodnie z którym, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie

do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie. Decyzja będąca przedmiotem postępowania

w niniejszej sprawie nie zawierała rozstrzygnięcia o odsetkach.

Pomimo żądania wnioskodawczynie odsetki, jako należność uboczna, nie były przedmiotem rozpoznania organu rentowego, który odniósł się jedynie do należności głównej, gdyż ta należność była przedmiotem decyzji w postępowaniu administracyjnym, którego dotyczyła skarga o wznowienie postępowania.